

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

DIJOURS, 17.12.15 — 20.30 h
DIUMENGE, 20.12.15 — 12.00 h

Sala de Concerts

LA MÚSICA CONTRAATACA

Orquestra Camera Musicae
Cor Jove de l'Orfeó Català (Esteve Nabona, director)
Salvador Brotons, *director*

Programa

John Williams (1960)

Star Wars. “Main Title”

Superman. “March”

Jurassic Park. “Theme”

La llista de Schindler. “Theme”

E. T. “Flying Theme”

Indiana Jones. “Raiders March”

Star Wars Suite

Tema principal

Tema de la princesa Leia

Marxa imperial

Tema de Yoda

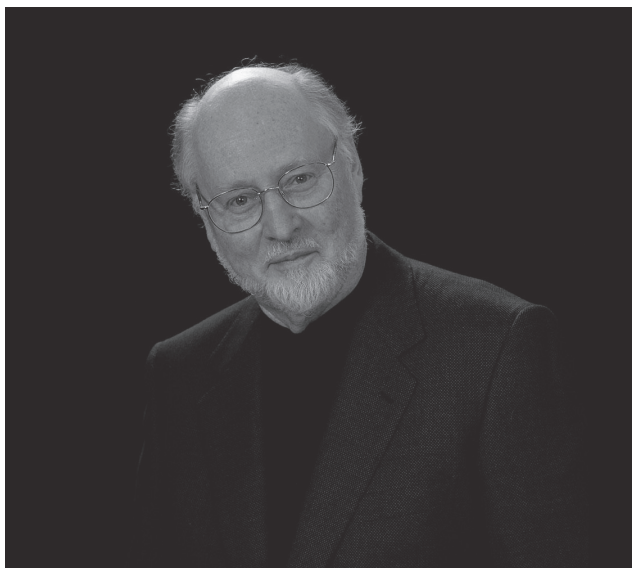
Sala del tron

Final

Star Wars. “Batalla d’herois”, d’*Episodi III*

Star Wars. “Duel de destins”, d’*Episodi I*

Durada del concert: 75 minuts sense pausa

John Williams

Recomanacions

Si t'agrada John Williams, et fascinaran les músiques amb què es va inspirar:

Dvořák: *Simfonia núm. 9, "del Nou Món"*

Stravinsky: *La consagració de la primavera*

Stravinsky: *L'ocell de foc*

Mussorgski: *Quadres d'una exposició*

Prokófiev: *Romeu i Julieta*

Sibelius: *Finlàndia*

Strauss: *Mort i transfiguració*

Strauss: *La vida d'heroi*

Els propers mesos podràs gaudir d'algunes d'aquestes obres al Palau. *Presenta la teva entrada de La Música Contraataca! a Taquilles i obtindràs un 10% de descompte en la compra d'entrades dels següents concerts:*

31.01.16, 20.30 h

Strauss: *La vida d'heroi*

Royal Concertgebouw Orchestra

—

08.02.16, 20.30 h

Stravinsky: *L'Ocell de foc*

Orquestra Gulbenkian

—

09.04.16, 19 h

Prokófiev: *Romeu i Julieta*

Orquestra Simfònica del Vallès

—

11.06.16, 19 h

Mussorgski: *Quadres d'una exposició*

Orquestra Simfònica del Vallès

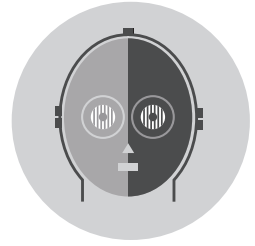
—

27.06.16, 20.30 h

Strauss: *Mort i transfiguració*

Filharmonica de Viena

La música de les emocions i els somnis cinematogràfics de més d'una generació

John Williams (1932) és, sens dubte, el compositor viu de música de cinema més popular arreu del món, i la seva música, la més interpretada del gènere cinematogràfic en sales de concerts.

Amb una sòlida formació clàssica, els seus inicis laborals van ser com a pianista, director clàssic, orquestrador de teatre musical i intèrpret de jazz, una versatilitat que el dota de gran varietat de coneixements i recursos musicals. Als anys cinquanta treballa per al cinema com a arranjador i orquestrador de compositors com Herrmann, Newman o Waxman. Les seves primeres bandes sonores arriben als seixanta, amb molta influència de Mancini, alhora que adapta comèdies musicals, i guanya el primer Oscar amb *El violinista a la teulada* (1971). A principi dels setanta s'especialitza en una música simfònica que aplica sobretot en bandes sonores per a films de catàstrofes, com *L'aventura del Posidó* (1972). Ara bé, la seva consagració definitiva va arribar, primer amb el seu contacte amb Steven Spielberg (a partir de *Tauró*, 1975) i, sobretot, amb George Lucas, amb la banda sonora de *La guerra de les galàxies* (1977), la veritable revolució, paradigma i punt d'inici oficial de l'anomenat neosimfonisme cinematogràfic.

John Williams és el punt d'unió entre el simfonisme de les primeres generacions de compositors cinematogràfics i l'actual. Quan la música simfònica estava arraconada per la música pop al cinema, més barata, i per la desaparició dels mestres clàssics, ell va fer-la ressorgir amb força amb unes composicions que recollien els vells postulats simfonistes i els actualitzava amb un llenguatge ple de brillantor musical, sòlida qualitat tècnica, una molt efectiva adaptació a les imatges i una gran dosi d'espectacularitat sonora.

El programa d'avui presenta temes de les millors bandes sonores d'aquest moment àlgid de Williams: *Star Wars* (1977), *Superman* (1978), *L'Imperi contraataca* (1980), *A la recerca de l'arca perduda* (1981) i *E.T.* (1982), un període que podem cloure el 1993 amb *Jurassic Park*.

La música de John Williams, a partir del 1992, amb *La llista de Schindler*, evolucionarà cap a aigües més tranquil·les, menys abocades a un llenguatge de vocació popular i, alhora, amb l'edat, més complexes en els plantejaments i les estructures. Però sense abandonar, això sí, concessions a bandes sonores de cinema espectacle. Les dues últimes peces del concert d'avui, de *Amenaça fantasma* (1999) i *La revenja dels Sith* (2005), així ho palesen, amb una força i un dramatisme sonor que ens parlen d'un gran compositor que, a la seva vellesa –83 anys–, encara ara ens sorprèn i ens meravella.

Xavier Cazeneuve, historiador i divulgador musical

Els mites fundacionals

“Els mites, en aparença arbitraris, es reproduïxen amb les mateixes característiques i detalls, a totes les diverses regions del món”

Claude Lévi-Strauss, *Antropologia estructural*

Malgrat les diferències geogràfiques i històriques, al món hi ha una correspondència entre les diferents expressions del mite. D'alguna manera tots expliquen a la seva manera una mateixa història: una humanitat que cerca respostes i que explica històries per comprendre millor i sublimar la seva condició. Des de l'origen de les arts el món ha configurat un repertori imaginari i fecund que pretén donar respostes a les preguntes essencials comunes a tots els homes: d'on venim?, on anem?, qui sóc? Des de l'Orfeu, com a primer poeta i músic, fins a la creació audiovisual actual, el mite i la seva bellesa uneix passat, present i futur.

Als nostres dies hi ha una tendència a convertir les obres al·legòriques en imatges transparents, reduïdes a la il·legibilitat. Aquestes imatges dels mites ens interpel·len i ens conviden a un viatge màgic, on l'espectador es formuli preguntes i vulgui conèixer el seu significat.

El mite és viu si és explicat i transmès de generació en generació en l'àmbit domèstic i quotidià. Representen nous mons creats on la trama i l'esperit dels personatges són el reflex (amplificat, deformat...) de cadascú de nosaltres i les nostres esperances, desordres, debilitats...

El Setè Art ha fet néixer mitologies originals (*Star Wars*, *El senyor dels anyells*, *Joc de trons* o *Batman*), amb un desenvolupament basat en binomis oposats com: bé i mal, fidelitat i traïció, transmissió i abandonament, coneixement i oblit, llum i foscor... Aquestes actualitzacions dels mites tradicionals ofereixen una figuració moderna als antics herois. Així, *Star Wars* permet subratllar la permanència dels grans mites i valorar-ne els ecos en la creació contemporània.

Georges Lucas inscriu deliberadament la seva obra en els mateixos paràmetres dels grans mites, en què la genealogia s'explica a poc a poc mitjançant els actes i les actituds dels personatges.

Darth Vader encarna el mal a la saga *Star Wars* iniciada l'any 1977. Les entregues 4, 5 i 6 (com a primers actes del gran fresc interestel·lar) ens expliquen (com els Evangelis apòcrifs) tots els detalls dolorosos de la seva evolució. Per la seva força extraordinària i el seu caràcter colèric, Anakin Skywalker pot ser comparat amb Hèrcules; amb una paternitat miraculosa, Anakin és un personatge atret per un destí fatal; esdevingut Darth Vader i vestit de negre (color reservat a la tragèdia i a Cronos a l'antiguitat), pare de dos bessons separats en néixer (Luke i Leia), només amb el seu sacrifici (enfrontant-se amb l'Emperador) serà capaç de redimir-se.

Inflexible, valent, d'aires aristocràtics, atent i lliurat a una causa noble, Obi-Wan Kenobi pren com a referència els samurais japonesos. D'altra banda,

Luke Skywalker, l'heroi jedi, és valent, agosarat i no pot defugir un destí desvelat que el converteix en l'antagonista de l'Emperador.

Yoda és el mestre espiritual d'inspiració budista, que perfecciona en Luke amb l'entrenament. D'altra banda, simbolitza el culte jedi com una religió.

Chewbacca, company inseparable de Han Solo, representa allò salvatge que tots tenim; l'antítesi del progrés tecnològic. Mentre que C3PO i R2D2, com a robots, queden dotats d'atribucions humanitzades. De fet, C3PO és percebut com una deïtat pels *ewoks*.

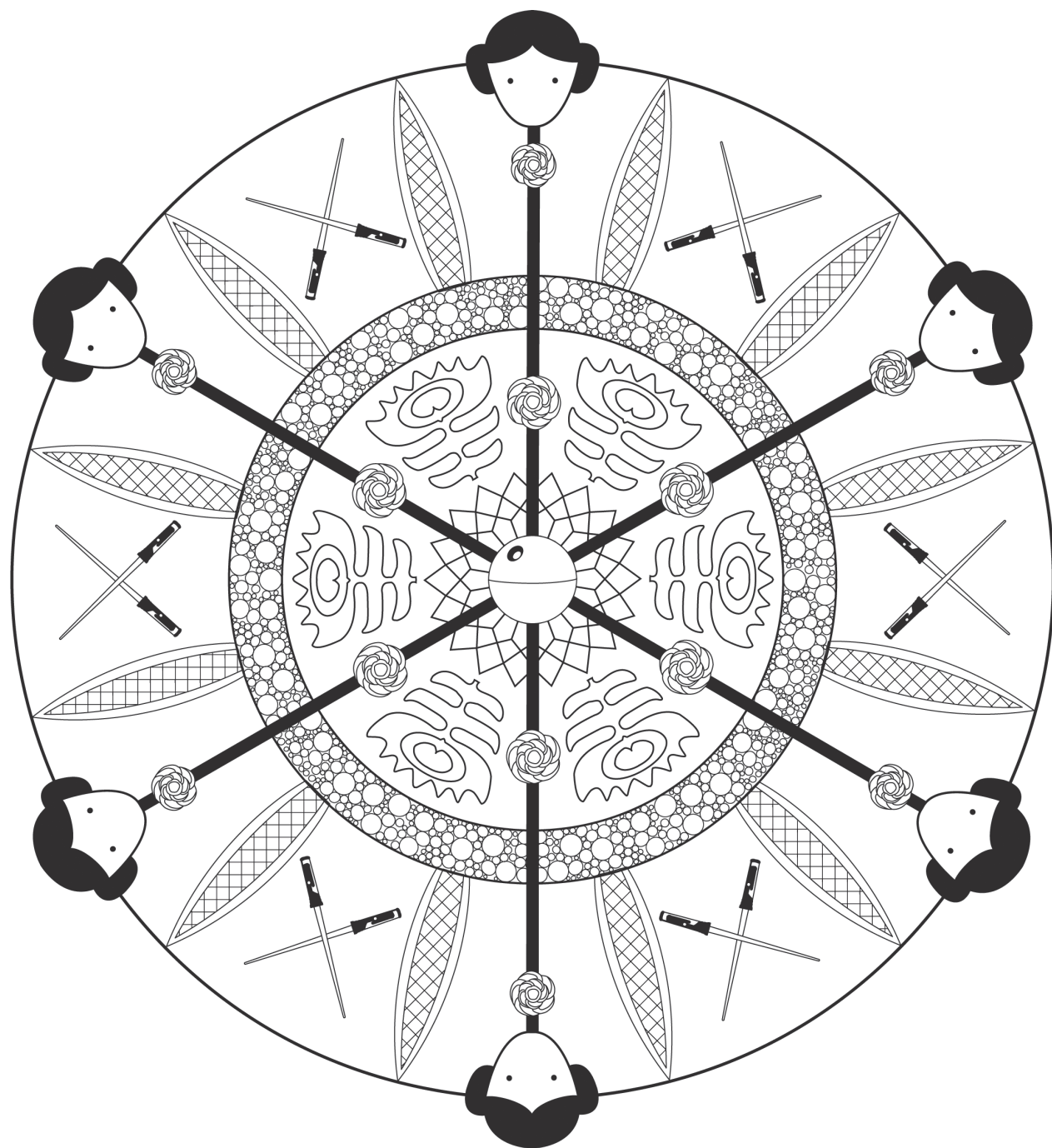
La idea de petita comunitat lleial davant l'absolutisme de l'Imperi és la translació de David i Goliat. En aquest punt tenim curiositat per conèixer els atributs del nou dolent de la saga: Kylo Ren.

El gran Erwin Panofsky, pare de la iconologia moderna, assenyala la creació actual d'imatges iconogràfiques a escala planetària: Mickey Mouse, Bibendum (Michelin) i Darth Vader.

Al Palau de la Música, gràcies a una escenografia plena de símbols (la llegenda de sant Jordi, les arrels musicals de l'Orfeó Català: popular, clàssica i religiosa, l'eternitat amb les cues de paons, les flors i els seus significats, la política, l'element local i la universalitat...) i una meditació repensada, el visitant està convidat a aprendre a mirar, a comparar, a cercar les intencions i a comprendre el significat. Una veritable *école du regard*; una iniciació a l'art i a la iconografia.

El món de la Guerra de les Galàxies
i el Palau de la Música Catalana.
Relaxa't acolorint aquesta mandala

Biografies

Cor Jove de l'Orfeó Català

Forma part de l'Escola Coral de l'Orfeó Català, amb seu al Palau de la Música Catalana, i està integrat per cantaires de 16 a 25 anys. Fundat el 1986 i dirigit per Conxita Garcia durant els primers setze anys, actualment Esteve Nabona n'és el director i Josep Buforn el pianista.

Ha col·laborat amb l'OBC, Orquestra Simfònica del Vallès, The Sixteen Orchestra, Ensemble Pygmalion, Orquestra Barroca Catalana i Orquestra de Cambra Terrassa 48, entre d'altres. També ha treballat amb directors de prestigi, com Harry Christophers i Raphaël Pichon. S'ha presentat arreu dels Països Catalans, a Espanya, Polònia, Alemanya, Àustria, República Txeca i Holanda.

El 2010 va enregistrar el CD *Aigües de primavera* i el 2013 el CD *Requiem de Mozart i de Fauré* per a Columna Música. Durant la temporada 2014-15 el Cor Jove va interpretar la banda sonora d'*El senyor dels anells* de Howard Shore, en la temporada de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya; també va participar en dues produccions al Palau de la Música Catalana, col·laborant amb Albert Guinovart en un programa amb escenes de musicals del mateix compositor i un concert amb el *Magnificat* de Bach i dos dels *Himnes de la coronació* de Händel, amb l'Ensemble Méridien.

La primavera del 2016 viatjarà a Hongria i oferirà un concert a la prestigiosa Acadèmia Ferenc Liszt de Budapest amb obres de Taltabull i Fauré.

L'Escola Coral de l'Orfeó Català rep el mecenatge de la Fundació Banco Santander.

Orquestra Camera Musicae

Fundada a Tarragona l'any 2006 en el marc de la companyia d'òpera del mateix nom, el 2007 es va presentar en solitari. Tomàs Grau n'és el director titular i artístic, i des de la temporada 2014-15 Jordi Mora és el principal director convidat.

Organitza temporada pròpia de concerts (des de la 2008-09), tot compaginant el repertori clàssic amb noves obres i nous compositors. La temporada 2009-10 va iniciar la residència a l'Auditori de l'Escola Municipal de Música Pau Casals del Vendrell, actualment vigent. Ja ha participat en el Festival Internacional de Música Pau Casals del Vendrell, San Miguel Mas i Mas Festival, Festival de Música de Llivia, Festival Interludi de Calonge o Festival de Rialp, entre d'altres. Ha actuat a l'Auditori de Barcelona, Auditorio Nacional de Madrid, Teatre Principal de Maó i Palau de la Música Catalana, on té temporada pròpia des de la 2012-13. Ha enregirat els discs *De Catalunya al món*, *Un conte de Nadal* i *Mediterráneo*.

Rep el suport de l'Institut Català de les Empreses Culturals i la Diputació de Tarragona, el patrocini de Repsol i la Fundació Privada Mútua Catalana, i la col·laboració de Port Tarraco i Munich. És membre de l'Associació Catalana d'Orquestres Professionals.

www.

orquestracameramusicae.com

Salvador Brotons

Director d'orquestra i compositor. Com a compositor ha escrit més de 130 obres, majoritàriament orquestrals i de cambra, i ha guanyat diversos premis de composició, entre ells el Premio Orquesta Nacional de España (1977), el premi Jove d'Or (1980), Premi Ciutat de Barcelona (1983 i 1986), Southeastern Composers League Award (1986), The Madison University Flute Choir Composition Award (1987) i Premio Reina Sofia de Composición (1991). Un bon nombre de les seves obres han estat editades i també enregistrades en diversos cedés, tant a Europa com als Estats Units.

Al nostre país ha estat director titular de l'Orquestra Simfònica de Balears-Ciutat de Palma (1997-2001; 2009-2013) i de l'Orquestra Simfònica del Vallès (1997-2002). Des de l'any 1991 és el director titular de la Vancouver Symphony (Estat de Washington) i actualment és també el director titular de la Banda Municipal de Barcelona.

Ha dirigit com a director convidat diverses orquestres a Israel, Alemanya, la Xina, Bèlgica, Corea, França, Itàlia, Mèxic i els Estats Units, a més de fer-ho al nostre país.

Actualment compagina una intensa agenda com a director d'orquestra amb la composició d'un bon nombre d'encàrrecs d'obres de tot gènere.

Troba'ns a:

www.palaudelamusica.cat

Amb la col·laboració de:

